

## ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ"

## ΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΧΕΙΑΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

("Ιδε στήλην" 169)

— Πώς όλα ;

— Μάλιστα, όλα : ὅτι ἡ κόρη τῆς ἡτοῦ ὁ ἀριθμὸς τρία τοῦ πατέρα, ὅτι δὲν θέλησα τὸν ἀριθμὸν ἓνα καὶ δύο ἀλλὰ ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ τὸν ἀριθμὸν τρία. "Α! φίλε μου, πόσον εἶναι νόστιμη!... πρὸ πάντων ἡ μύτη, ἡ τόσον κομψῶς ἀνεστραμμένη... μὲ κύτταζε τόρα... καὶ μὲ ἰδιαίτερον τρόπον... Εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ ἀρέσει... Τῆς εἶπες τίποτες δι' ἐμέ ; τῆς εἶπες τὸ ὄνομά μου ;

— "Οχι.

— Δὲν ἔκαμες καλὰ. Τέλος πάντων, εὐθὺς ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγί θὰ μὲ συστήσης. Ξέρεις τὴν ιδέα μου; Αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ πάγῃ περίφημα. Πρῶτα-πρῶτα, θὰ τηλεγραφήσω τὸν πατέρα... καὶ ἔπειτα αὐριον.. φθά- νει τὸ τηλεφῶνον νὰ ἐργάζεται μετὰ τῶν Παρισίων καὶ Μασσαλίας.

Διακόπη καὶ ἐφώνηξε ἓναν ὑπάλληλον.

— Τί θέλετε, Κύριε ;

— Ὑπάρχει τηλεφῶνον μετὰ τῶν Παρισίων καὶ Μασσαλίας ;

— Ναι, κύριε.

— "Α! θαυμάσια... εὐχαριστῶ. Τὸ τηλεφῶνον, Μαυρίκιε, ἔχουμε τὸ τηλεφῶνον. Ὁ πατέρας, θὰ κά- μῃ τὴν αἴτησιν αὐριον διὰ τοῦ τηλεφῶνου! Θαυμά- σιον! Γάμος διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας! Γά- μος ἐξ τρέας, ἡλεκτρικός, τηλεφωνικός... καὶ ρωμαν- τικός ταυτοχρόνως. Ἐννοεῖς, προκειμένου νὰ ἐκλέξω ἢ αὐτὸ τὸ μούτρακι ἢ τὸν γύρον τοῦ κόσμου, δὲν ἀμφισβέτω μὰ πῶς δὲν σὲ ἤλθε στὸν νοῦν νὰ τὴν πάρῃς ἐσύ ;

— "Ω! εἶναι πολὺ, παραπολὺ πλουσία δι' ἐμέ... ἐκτὸς τούτου δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι θὰ ὑπ- ἄρουν νὰ χωθοῦν εἰς μίαν μικρὰν φρουρὰν τῆς Ἀφρι- κῆς... Εἶναι παρισινὴ, πραγματικὴ παρισινὴ ἢ ὁποία θέλει νὰ διασκεδάσῃ καὶ θὰ διασκεδάσῃ.

— Ἐκεῖνο ποῦ μὲ χρειάζεται, ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ μὲ χρειάζεται!... Ἀκριβῶς κ' ἐγὼ θέλω νὰ διασκε- δάσω, θὰ διασκεδάσῃ, θὰ διασκεδάσω, θὰ διασκε- δάσωμεν».

"Ἦτο ἔξω φρενῶν ὁ νέος Ραούλ, καὶ μόλις ἐτε- λείωσε τὸ φαγί του, ἔγραψε, ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου νέον τηλεγράφημα διὰ τὸν πατέρα του. Γράφων ὠμίλει ἐξαλλος...

«Ἀπὸ τὴν Διζὼν θὰ στείλω τὸ τηλεγράφημά μου... καὶ θὰ τὸ διευθύνω εἰς τὴν λέσχην· ὁ πατέρας θὰ εἶναι ἐκεῖ κατὰ τὰς πέντε... ἐπίσης καὶ ὁ πατέ- ρας τοῦ μικροῦ μας φαινομένου... εἰμποροῦν νὰ ὁμι- λήσουν εὐθὺς περὶ τῆς ὑποθέσεως. Πρέπει ἄρ' αὖτε νὰ ζητήσω ἀπάντησιν εἰς Λυών;... τὸν ὁδηγόν... δώσέ

μου τὸν ὁδηγόν... Λυών, πέντε καὶ εἰκοσιπέντε. "Οχι, θὰ εἶναι πολὺ γρήγορα... Εἰς Μασσαλίαν ἢ ἀπάντη- σεις. Θὰ μείνουν εἰς Μασσαλίαν; Ναι... εἰκοσι- τέσσαρες ὥρες; καλὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης... Εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον; Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Νοάιγ; Καλὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης... "Ὅστε ἀπάντησις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Νοάιγ... Εἶναι θαυμάσιον τὸ τηλεγράφημά μου... θὰ τὸ ἰδῇς... Καθὼς καὶ τὸ ἄλλον, μάλιστα καλύ- τερον. "Ἐχω σήμερον οἶστρον διὰ τὰ τηλεγραφήμα- τα. Μάλιστα εἶναι θαυμάσιον».

"Ἐγραφεν, ἔγραφεν... ἡσθάνετο τὸν ἐκυτόν του, ἐμπνευσμένον... εἶχεν οἶστρον... τὸ πολὺ, πολὺ μὲ καὶ πῶς περισσοτέρας τοῦ συνήθους ἀνορθογραφίας... ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ξαναδιάβασε τὸ τηλεγράφημα μὲ αὐταρέσκειαν, τὸ ἔδωκε νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ Μαυ- ρίκιος ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ εὕρισκῃ πολὺ διασκεδαστι- κὸν τὸ ἐπεισδιδόν... Ὁ Ραούλ ἐμέτρησε τὰς λέξεις τοῦ τηλεγραφήματός του: ἑκατὸν πεντήκοντα ἀπάνω κάτω καὶ ἐφώνηξε τὸν ὑπηρέτην: «Εἰς Διζὼν θὰ δώσῃς αὐτὸ εἰς τὸν τηλεγράφων... Πάρε αὐτὰ τὰ δέ- κα φράγκα, θὰ περισσεύσουν δύο τρία δι' ἐσέ».

"Ἐπειτα ἀμείψως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μαυρί- κιον· Εἶναι ἀρετὰ ;

— Βεβαίως τατα.

— Δι' ἓναν τοιοῦτον γάμον. "Α! φίλτατέ μου... Ἐπιβιδιάξῃς αὐριον... κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Εἰς τὰς δύο.

— "Ε! τότε ἔχωμεν καιρόν... Θὰ εἶναι ἀποφαι- σμένον εἰς τὰς δύο.

— Ἀποφασισμένον!... εἰσαι τρελλός...

— Διόλου... Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἤδη πολὺ προχω- ρημένον ἀφοῦ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τρία τοῦ πατέρα. Μό- νον σὲ ζητῶ τὴν χάριν νὰ μὲ συστήσης ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα. "Ἐπειτα, εἶναι δική μου δουλειὰ... "Ὅλα τὰ ἀναλαμβάνω... Πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀλλά- ξωμεν θέσιν νὰ εὕρωμεν δύο καθίσματα εἰς τὸ ἴδιον ἀμάξι καὶ πλησίον τῆς πενθερᾶς μου.

— Τῆς πενθερᾶς σου ;

— Τὸ εἶπα : τῆς πενθερᾶς μου... Ἀμα εὕρωμεν τὰ δύο καθίσματα ἐνείκησα. Δὲν μὲ γνωρίζεις. Ἡ- ξεύρω ἤδη τί θὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα τί θὰ εἰπῶ εἰς τὸν νεαρόν γυναικάδελφόν μου—ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ νόστιμος—τί θὰ εἰπῶ εἰς τὴν μνηστήν μου. Θὰ κα- τακτῇσω ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον πρὶν φθάσωμεν εἰς Λυών... Λυών... ὅχι εἶναι πολὺ γρήγορα· ἄς εἰποῦμεν τὸ πολὺ πολὺ πρὶν φθάσωμεν τὸ Μοντελιμάρ... Δώσέ με πάλιν τὸν ὁδηγόν. Νὰ κανονίσωμεν ὅλα, νὰ μὴ ἀφίσωμεν τίποτα εἰς τὴν τύχην. "Αχ! κύτταξέ την. Ἀπὸ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας τρώγει φουντούκια. Καὶ πῶς τὰ σπάνει! κρὰ μὲ τὰ δόντια της, καὶ τί δόντια! Κι' ὅταν τρώγῃ εἶναι εὐμορφη, σημειοῦν τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Εἶναι σπάνει αἱ γυναικες αἱ ὁποῖαι μένουν εὐμορφαι ὅταν τρώγουν καὶ ὅταν κοιμῶνται, πολὺ σπάνει! Ἡ μικρὰ Ἀδε- λαῖς, ἡ ξανθὴ, ἐνθυμείσαι ; Ἐτρώγε βλακωδέστατα.

Ἐνῶ ἔδω. Τρώγει πολὺ ἐξυπνα, κρῖν, ἀκρόν ἔνα φουντοῦνι· καὶ ἐνῶ τρώγει κρυφὰ κρυφὰ μὲ παρκτηρεῖ· τὸ βλέπω ὅτι μὲ παρκτηρεῖ, καλὰ τὰ πᾶμε, καλὰ τὰ πᾶμε.»

Καὶ παρκτηρικῶς, καλὰ τὰ πᾶγιναν. Εἰς Μου-  
πάρ.—Μεσημβρία καὶ τριάνοντα δύο—σύστασις τοῦ  
Ραοῦλ εἰς τὴν κυρίαν Δερῶν. τὴν ὁποίαν, ὅταν ἤ-  
κουσε τὸ ὄνομα Σαμπλάρ, διέτρεξεν ἑλαφρόν ρίγος.  
τὸ ρίγος ἐκεῖνο τῆς μητρὸς κόρης διὰ γάμον ἡ ὁποία  
δικανοεῖται : «Τί καλὸς γαμβρός !» Καὶ τοῦτο διότι  
ὁ σύζυγός της συγχὰ τὴν ὠμίλει διὰ τὸν νεκρὸν  
Σαμπλάρ :

«Α ! τῇ ἔλεγε, τί γάμος διὰ τὴν Μάρθαν. Ὀμι-  
λούμεν περὶ τοῦτου συγχὰ πρὶν ἢ μετὰ τὸ πικέττο  
μὲ τὸν Σαμπλάρ, ἀλλὰ ὁ νέος εἶναι πεισματάρης, δὲν  
θέλει ἀκόμα νὰ νυμφευθῇ. Καὶ ὅμως τί καλὸ θὰ ᾔτο.  
Εἶναι πλουσιώτερός μας, ὁ Σαμπλάρ, δύο τρεῖς φο-  
ρὰς πλουσιώτερος ! Καὶ ἡ Μάρθα, δὲν εἶναι ἀπὸ ἐ-  
κείνας ποὺ πικνδρεύονται εὐκολα. Διὰ χίλιες δύο προ-  
τάσεις ἤρνῃθη ἕως τῶρα πέντε ἔξῃ προσενιές κατ'  
ὅλα καταλλήλους, τίποτα δὲν τὴν ἄρσει, αὐτὸς  
εἶναι γέρος, ἐκεῖνος δὲν εἶναι κομψός, ὁ ἄλλος κα-  
τοικεῖ σὲ πρόστυχη συνοικίαν δὲν θέλει νὰ χωθῇ στίς  
ζάχαρες, οὔτε στὰ βαμβάκια, οὔτε στὰ κρυστά, οὔτε,  
ἐπὶ τέλους ποῦθεν. Δὲν θὰ παραδεχθῇ ποτὲ παρὰ  
μόνον κινέαν νεώτατον σύζυγον καὶ ὅχι πολὺ σο-  
βαρόν. Θέλει ἄνθρωπον πολὺ πλούσιον ὁ ὁποῖος νὰ μὴ  
κάμνη τίποτε καὶ ὁ ὁποῖος νὰ ἀγαπᾷ τὰς δια-  
σκεδάσεις».

Πῶς ἀνταποκρίνατο εἰς αὐτὸ τὸ πρόγραμμα ὁ νέος  
Σαμπλάρ. «Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μὴ κάμνη τίποτε ὁ Ρα-  
οῦλ ἀνέπτυσσε παρκτηρικὴν ἄξιν. Ὅταν ἐγένετο λόγος  
δι' ἄλογα, σκυλιά, ἀμάξια, καπέλα, ποδογύρους κο-  
σμήματα, ἱπποδρόμια, μονομαχίας, παγοδρομίας,  
μαχηρικὴν κτλ. κτλ. ἔδιδε δείγματα σπανιστάτης  
ἀρμοδιότητος.

Οὕτως ὥστε ὅταν ἡ συνδιὰλεξις ἐγενικεύθη Ραοῦλ  
ἀνεδείχθη θαυμασίος, εἰς τὰ περί τῆς Σαλῶν, —τρεῖς  
ὥραι καὶ δέκα—διηγούμενος πῶς ἐφεύρεν, αὐτὸς ὁ  
Σαμπλάρ, ἕνα θαυμασίον κουτὲ—χωρὶς νὰ προσθέσῃ  
ὅτι τὸ εἶχε προσφέρει εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰουλιέταν  
Λορδελέν, μέλος τοῦ χορευτικοῦ θιάσου τοῦ Φολί  
Βερζέρ.—Ὀντως θαῦμα, αὐτὸ τὸ κουτὲ, πασίγνω-  
στον ἄλλως τε : τὸ ὀνόμαζαν κουτὲ-Σαμπλάρ.

«Μικρόν, ἔλεγε, πολὺ μικρόν. Κάθε κουτὲ πρέπει  
νὰ εἶναι μικρόν... ἀλλὰ πόσα πράγματα εἰς τόσον  
μικρόν γῶρον : ἕνα συρτάριον περιέχον ὅλα τὰ ἀναγ-  
καῖα τοῦ κομμοτηρίου, ἕνα μουσικὸν κιθώτιον διὰ  
τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματα, ἕνα ὠρολόγιον, ἕνα  
θερμόμετρον, ἕνα βαρόμετρον, μίαν πλάκα διὰ τὰς  
σημειώσεις... Καὶ αὐτὰ δὲν ἦσαν τίποτε.

Ἐνθουσιάζετο, ἐξωγυγνέτο ἐνῶ ὠμίλει διὰ τὸ  
ἔργον του, ἡ Μάρθα τὸν ἤκουεν ἀπληύτως.

— Ὅταν ἐσθλῶνες τὰ τέσσαρα στερεὰ παρκτητά-  
σματτα, φυσικὰ ἔμενες θεοσκότεινα. Ἀλλὰ τὰ τέσσα-

ρα αὐτὰ παρκτητάσματτα ἦσαν καθρέπται. Καὶ τότε  
μόλις ἤγκιζες μικρὸν κομψὸν κομμένον εἰς τὸ δεξιὸν  
μαξιλάρι, ἔξ μικρὰ κρυστάλλιναι σφαῖραι, ἐσπαρμέ-  
ναι τεχνιέντως εἰς τὸ ἀντακουφῶν οὐρανὶ μεταξῶ-  
ν τὸ κομμοῦν τὰ τευχώματα, μετετρέποντο εἰς  
ἡλεκτρικοὺς μαργαρίτας καὶ τὸ κουτὲ ἐγένετο φωτο-  
λουσμένον κομμοτήριον. Καὶ ὅχι διὰ πέντε λεπτά· ἀλ-  
λὰ διὰ μίαν ὥραν. διὰ δύο ὥρας φθάνει νὰ ἤθελες,  
εἶχε τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλίον κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα.  
Ὅταν ὑπέβαλε τὸ σχέδιον τοῦτο εἰς τὸν ἀμαξοποιόν  
μου ἔμεινε κεραυνόπληκτος ἀπὸ ἐκπλήξιν, ζηλοτυ-  
πίαν καὶ θαυμασμόν.

Καὶ ἡ Μάρθα ἐπίσης ἔμεινε κεραυνόπληκτος.

— Τί ἀξιολάτρευτος ἄνθρωπος, διανοεῖτο... ὦ !  
νὰ εἶχα ἕνα τοιοῦτον κουτὲ... Ἀλλὰ μὲ χρῶμα μαρ-  
γαριταρίου τὸ ἤθελα μὲ χρῶμα μαργαριταρίου.»

Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ ὑμνοῦν διὰ κοσμήματα, πο-  
δογύρους, καπέλα, κυρτέλια. Καὶ ὁ Ραοῦλ ἀνεδεί-  
χθη ἐπὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ζητημάτων, ἔαν εἶναι δυ-  
νατὸν, περισσύτερον ἀξιοσημείωτος ἀκόμα. Εἶχε  
πληρώσει τόσους μεγάλους λογαριασμούς μεγάλων  
ραπτειῶν, μεγάλων καταστημάτων νεωτερισμῶν,  
μεγάλων κοσμηματοπωλῶν, εἶχε παρενθεθῇ εἰς τόσα  
πολλὰ κατητήρια περὶ τοῦ κοσμήματος τοιαύτης ἐνδυ-  
μασίας ἢ τοιοῦτου φορέματος, εἰς τόσας σκηνὰς δο-  
κιμῶν ! Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀρκετὰ καλὸς ἰχνογράφος,  
προθύμως ἔρριπτε, καθὼς ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγε, τὰς ἰδέας  
του ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Εἶχε μάλιστα σχεδιάσῃ τὰς  
στολὰς ἐνός σκηنيκοῦ ἔργου, παρασταθέντως εἰς ἕνα  
μικρὸν θέατρον ἀντακουφωτικόν, νεωτεριστικόν, συμ-  
βολικόν, decadent, deliquescent τέλος τοῦ αἰῶνος,  
τέλος τοῦ κόσμου.

Ἔσυρε τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἤρχισε νὰ ζω-  
γραφεῖ μὲ ἐπιτηδεύτητα μόλας τὰς δονήσεις τῆς  
ἀμαξοστοιχίας μερικὰς ἀπὸ τὰς ἐπινοήσεις του.  
Ἦτον ἄνθρωπος μὲ μεθοδὸν καὶ προσέβλεπεν ὅλα :  
«Τὰ εἶχα ἐπινοήσει διὰ οἰκογενειακὰς παραστάσεις  
τὰς ὁποίας εἶχε διοργανήσει ὁ φίλος μου Βαρῶνος  
δεῖνα» Βεβαίως ἐπλαστε τὸν βαρῶνόν του καὶ τὸν  
ἔδωκε πολὺ εὐχρον ὄνομα.

Ἦ Μάρθα ἦτο ἐκστατικὴ. Ποτὲ ἄνθρωπος, ἀφ'  
ὅτου τὴν ἄφιναν νὰ φλυαρῇ μὲ τοὺς ἄνδρας δὲν τὴν  
ἐφάνη νὰ ἔχῃ τὴν πρῶτοντυπίαν καὶ τὸσον θέληση  
τρον εἰς τὴν συνομιλίαν. Ὁ Ραοῦλ ἔλεγεν :

— Ἐσχάτως μία ἀπὸ τὰς ἐξοδέλφας μου—προ-  
θύμως μὲ συμβουλεύεται διὰ τὰ τοιαῦτα—μὲ ἤρω-  
τησε διὰ τὴν ἐνδυμασίαν τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ φορέ-  
σῃ εἰς ἕνα χορόν, εἰς Νίκαιαν, κατὰ τὰς ἀπόκρυφας.  
Περιγράφω καὶ ζωγραφίζω, προσέγετε.

ὦ ! ἔαν ἐπρόσεχε.

— Ὅλ' προσπαθήσω νὰ εἶμαι ὅσον τὸ δυνατὸν  
καταληπτότερος, τὸ ἐπανωφὸρὸν ἀπὸ μονόχρουν με-  
ταξῶν, κολλητό, πολὺ κολλητό... Οὐρανὶ... λα-  
τρεύω τὸ οὐρανὶ.

Αὐτὸ τὴν ἐλύπησε... διότι δὲν ἤγάπα τὸ οὐρανὶ...

— Μάλιστα, πολύ κολλητό. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἔχει ἀξιοζήλευτον μέσην καὶ ἡμπορεῖ νὰ τὸ τομήσῃ. Περιέβαλλε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μέσην τῆς Μάρθης καὶ αὐτὸ τὸ βλέμμα ἔλεγε : «Καὶ σεῖς ἡμπορεῖτε» ἐκείνη ἐκκοκίνισε κατμαγευμένη ἀπὸ τὴν λεπτὴν τυχὴν κολληκίαν. Ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησε :

— Ἀνοικτό, ἀνοικτὸ τὸ οὐρανὸν μεταξὺ... τὸ κάτω ἀπὸ κιτοὺρ πομπαδοῦρ, μὲ γλυκὰ χρώματα. Τὰ μακίγια πολὺ μεγάλα, μὲ διπλὴ φύσκα ἀπὸ οὐρανὸν βελουδοῦ· εἰμαι κατὰληπτός ;

— «ὦ ! πολὺ κατὰληπτός πολὺ κατὰληπτός.

Καὶ μὲ συγκίνησιν ἐπανάλαβε :

— Μὲ διπλὴ φύσκα, ἀπὸ οὐρανὸν βελουδοῦ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐστάθμευσε αἴφνης καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἐφώνηζαν : Μακῶν !... Μακῶν !...

— Μακῶν· ἤδη, εἶπεν ἡ Μάρθα.

Αὐτὸ τὸ ἦθρ ἐκτύπησε μηχανικῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ραοὺλ. Ἐλεγε πολλὰ πράγματα αὐτὸ τὸ ἦθρ. Ὁ Ραοὺλ ἐπωφελήθη ἀπὸ τὰ πέντε λεπτὰ τοῦ σταθμοῦ διὰ νὰ ἀποτελεώτῃ καὶ ἀνασκευάσῃ τὸ κάπως ταρραγμένον ἀπὸ τὰς δονήσεις σχεδιαγράφημά του καὶ δὲν ἐπρόσβλεπε ὅτι ὁ νέος γυναικὶ ἀδελφός του ἐξῆλθε διὰ νὰ δώσῃ ἕνα τηλεγράφημα εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο τὸ εἶχε γράψῃ κυρτὰ ἡ κυρία Δερὰ καὶ τὸ ἀπηύθυνεν ἐπίσης εἰς τὴν λέσχην.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ—4 ὥραι καὶ 11—καὶ ὁ Ραοὺλ δὲν κατέβη νὰ εἰδῇ ἐν εἰς κανένα τηλεγράφημα δι' αὐτόν. Καὶ ὅμως θὰ τὴν περιμένῃ πάντοτε εἰς Μακῶν τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα, ἀπὸ ἐξῆς λέξεις : Ἐπάρε. ἡς, οὐδεὶς πλέον λόγος σχεδίου Ἀμβέρονης.

Ἡ ἀμαξοστοιχία τρέχει, τρέχει, τρέχει καὶ πόρῃ γίνεται λόγος δι' ἄλλο φόρεμα. Ὁ Ραοὺλ ἐκθυβώνει κυριαλεκτικῶς τὴν Μάρθαν μὲ τὴν ἀνεξάντλητόν του γονημότητα φράσεων εἰδικῶν καὶ ἐμβριθῶν.

\* \*

Ἐνῶ ἡ ταχὺ ἀμαξοστοιχία διέρχεται χωρὶς νὰ σταθῇ τὸν σταθμὸν Ρομανές—4 ὥραι καὶ 32—ὁ πατὴρ Σχυπλὰρ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Λέσχης καὶ ἐκεῖ συναντᾷ τὸν πατέρα Δερὰ. Ἐνα πικέττο ;—Εὐχαρίστως. » Καὶ κάθονται καὶ οἱ δύο ὁ εἰς ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου· εἰς τὴν αἴθουσαν ὑπάρχουν ὀκτώ δέκα τράπεζαι, ὅλαι κατελημμέναι. Τὸ ἐργαστάσιον εἶναι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ. Πρῶτο πικέττο ὁ πατὴρ Δερὰ χάνει διπλὰ· ἤρχιζε τὸ δεύτερον ὅτε φθάνει ὑπὲρ τῆς κομίζων τηλεγράφημα διὰ τὸν κ. Σχυπλὰρ. «Ἐπιτρέπετε ;—Βεβαιότατα. » Ἀναγινώσκει, γίνεται κόκκινος, ξανὰ ἀναγινώσκει, ἀποκοκκινίζει...

Ἦτο λημπρὸν τηλεγράφημα τοῦ Ραοὺλ, τὸ ἀπὸ Διζῶν :

Ἀγαπητέ μου πατέρα, δὲν ἀναχωρῶ πλέον... Ἐκτακτος συνάντησις ! ὁ ἀριθμὸς σου τρία. Μά-

λιστα ὁ ἀριθμὸς σου τρία εἰς τὸν σιδηρόδρομον μὲ τὴν μητέρα της. Καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴν συναντήσω ! ὦ ! ἂν τὸ ἤξευρα ! Ὁπωσδήποτε τὸ γοργὸν καὶ χάρις ἔχει. Ἀς κτυπήσωμε τὸ σιδηροὺ ἐνῶ εἶναι ἱεστό. Ἐγὼ τὸ κτυπῶ, κτύπα καὶ σὺ. Ὁ κ. Δ. θὰ εἶναι εἰς τὴν λέσχην. Ὁμιλήσῃ τοι· ἐνθὺς, εἰτέ του ὅτι ἔφυγα διὰ νὰ μὴ νυμφευθῶ μὲ ἀσχημη γυναικα, ὅτι ἤθελα νὰ νυμφευθῶ ἀπὸ ἔρωτα, ὅτι εἶμαι θεότρελλος ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρην του. Θὰ εἴμεθα ὅλοι μαζί ἀπόψε εἰς Μασσαλία εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Νοάιρ. Ὁ κύριος Δ. ἂς μὲ συστήσῃ τηλεγραφικῶς εἰς τὴν κυρίαν Δ. Θὰ ὁμιλήσω αὐτοῖς μαζί σου διὰ τοῦ τηλεφώνου· γράψω τὸ τηλεγράφημά μου εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς ἀμαξοστοιχίας. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τρώγει φουρτούκα ! ἀξιολάτρευτος ! εἶναι ἀξιολάτρευτος, ἔπεσε εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἐπὶ τοῦ περάσματος. Αὔριον εἰς τὰς ἐννέα εἰς τὸ τηλεφώνον».

Ἡ ταρχὴ τοῦ κυρίου Σχυπλὰρ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Δερὰ. «Σοβαρὰ ὑπόθεσις ; εἶπε—Ναί.—Ἄν θέλετε ν' ἀρίσσωμεν τὰ χαρτιά.—Μάλιστα, ἀλλὰ πρῶτον, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δερὰ ἀνεχώρησαν, τὸ πρωί, διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας ;—Μάλιστα, εἰς τὰς ἐννέα καὶ 55. Διατί μὲ τὸ ἐρωτᾶται ; μήπως συνέβη δυστύχημα ;

—Ὁχι, ὅχι δυστύχημα. Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ δυστύχημα, ἀπεναντίας. Ἐλάτε, ἐλάτε εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν.»

Τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα. Τοῦ ἔδειξε τὸ τηλεγράφημα. Τοῦ ἔδωκε μερικὰς ἀναπορεύτους ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν λέξεων : Ὁ ἀριθμὸς τρία.

(Ἀκολουθεῖ).

### Ἀλληλογραφία.

κ. Δ. Β. ἐνταῦθα.—Ὁ κ. Ζιβίδης σῆς παρακαλεῖ νὰ διέλθῃτε ἀπὸ τὸ γραφεῖον πρὸς ἐξομάλυνσιν παραδόξῳ ὑποθέσεως.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν ἔτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν νὰ τὴν ἀποστείλωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα εἰτε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον· εἰτε ἐγχειρίζοντες αὐτάς εἰς τοὺς Κυρίους

|              |     |            |
|--------------|-----|------------|
| Γιαννόπουλον | εἰς | Ἀγκυρὰν    |
| Βεϊνόγλου    | »   | Σμύρνην    |
| Παναγιωτίδην | »   | Παραμυθίαν |
| Φιλ. Εὐγένην | »   | Ἀττάλειαν  |
| Ἐξαρχον      | »   | Ἀρτάκην    |
| Κουμεντήν    | ἐν  | Βουλγαρίᾳ  |

οἵτινες πάνυ εὐγενῶς ἐδέχθησαν τὴν ἀνταπόκρισιν τῆς «Ἠχοῦς».